

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз ОК 20/2025
09.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлане Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Гордане Којић и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Сањом Живановић, записничаром, у кривичном предмету окривљеног Раше Ђуровића, због кривичног дела прање новца из члана 245. став 2. у вези става 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Раше Ђуровића, адвоката Ђорђа Стефановића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал К-По1 107/24 од 12.07.2024. године и Апелационог суда у Београду, Посебног одељења Кж1-По1 35/24 од 28.03.2025. године, у седници већа одржаној дана 09.10.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Раше Ђуровића, адвоката Ђорђа Стефановића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал К-По1 107/24 од 12.07.2024. године и Апелационог суда у Београду, Посебног одељења Кж1-По1 35/24 од 28.03.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал К-По1 107/24 од 12.07.2024. године окривљени Раша Ђуровић оглашен је кривим због кривичног дела прање новца из члана 245. став 2. у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од осам месеци, која ће се извршити у просторијама у којима окривљени станује, уз примену електронског надзора, које окривљени не сме напуштати осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или да пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне издржи у заводу за извршење казне затвора. Истом пресудом, окривљени Раша Ђуровић осуђен је и на новчану казну у износу од 100.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 15 дана од правноснажности пресуде, а уколико окривљени новчану казну не плати у одређеном року, суд ће исту заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих хиљаду динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Ако окривљени плати само део новчане казне, суд ће

остатак казне сразмерно заменити казном затвора, а ако окривљени плати остатак новчане казне, извршење казне затвора ће се обуставити. На основу члана 91. и 92. КЗ окривљени је обавезан да на име имовинске користи прибављене извршењем кривичног дела уплати у буџет Републике Србије износ од 5.433.200,00 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде. Окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Београду, Посебног одељења Кж1-По1 35/24 од 28.03.2025. године усвајањем жалбе браниоца окривљеног Раше Ђуровића, адвоката Ђорђа Стефановића, у делу који се односи на одлуку о одузимању имовинске користи, преиначена је пресуда Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал К-По1 107/24 од 12.07.2024. године тако што је Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, сходно одредби члана 91. и 92. КЗ обавезао окривљеног да на име имовинске користи прибављене извршењем кривичног дела уплати у буџет Републике Србије износ од 5.430.500,00 динара, у року од 30 дана од правноснажности пресуде, док је у преосталом делу жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована, а првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Раше Ђуровића, адвокат Ђорђе Стефановић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 3) ЗКП и „погрешне примене одредби чланова 90, 91. и 245. став 2. КЗ“, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости и преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног одлободити од оптужбе или укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном или апелационом суду.

Врховни суд је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Раше Ђуровића доставио Врховном јавном тужилаштву, у складу са чланом 488. став 1. КЗ, и у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтевима, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног Раше Ђуровића, адвокат Ђорђе Стефановић, захтев за заштиту законитости подноси због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП истичући да се побијане пресуде заснивају на доказима на којима се по одредбама Законика о кривичном поступку не могу заснивати.

Као незаконите доказе, бранилац означава пресуде донете на основу споразума о признању кривичног дела закључених између јавног тужиоца и окривљених Зорана Ћираковића, Владимира Шелмића, Дарка Јовичића, Милоша Лалатовића и Дамира Рожајца, које према његовом мишљењу, не могу бити доказ у кривичном поступку јер немају доказну снагу јавне исправе према трећим лицима, а посебно не према окривљеном у другом кривичном поступку, због чега суд није могао да искључиво из ових пресуда утврди да је новац наводно враћан непосредно на руке окривљеном Раши Ђуровићу.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Раше Ђуровића, Врховни суд оцењује као неосноване.

Према стању у списима, првостепени суд је у доказном поступку, између осталог, извршио увид у правноснажне пресуде Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал и то пресуде: Спк-По1 4/20 од 24.01.2020. године, Спк-По1 5/20 од 29.01.2020. године, Спк-По1 8/20 од 03.02.2020. године, Спк-По1 17/20 од 14.02.2020. године и Спк-По1 18/20 од 14.02.2020. године.

Одредба члана 405. ЗКП омогућава суду да на главном претресу изведе доказ вршењем увида у исправе које служе као доказ, па је првостепени суд у конкретном случају поступио у свему законито, када се на главном претресу упознао са садржином исправа, односно садржином правноснажних пресуда Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал Спк-По1 4/20 од 24.01.2020. године, Спк-По1 5/20 од 29.01.2020. године, Спк-По1 8/20 од 03.02.2020. године, Спк-По1 17/20 од 14.02.2020. године и Спк-По1 18/20 од 14.02.2020. године донетих против окривљених Зорана Ћираковића, Владимира Шелмића, Дарка Јовичића, Милоша Лалатовића и Дамира Рожајца, којима су оглашени кривим и осуђени због кривичних дела удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346. став 4. у вези става 2. КЗ и праће новца у помагању из члана 245. став 4. у вези става 1, 2. и 3. КЗ у вези члана 35. и 61. КЗ.

У конкретном случају, првостепена пресуда се не заснива искључиво на наведеним правноснажним пресудама Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, што бранилац окривљеног Раше Ђуровића у захтеву неосновано истиче, обзиром да је ове пресуде суд у доказном поступку извео у складу са чланом 405 ЗКП, што би значило да је из њих утврдио да су донете од стране надлежног суда, да њихова веродостојност није оспорена и да су окривљени Зоран Ћираковић, Владимир Шелмић, Дарко Јовичић, Милош Лалатовић и Дамир Рожајац осуђени због кривичних дела удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346. став 4. у вези става 2. КЗ и праће новца у помагању из члана 245. став 4. у вези става 1, 2. и 3. КЗ у вези члана 35. и 61. КЗ, која су извршена на начин ближе описан у изрекама предметних пресуда. Осим тога, суд је наведене пресуде ценио само у погледу околности које су потврђене другим изведеним доказима и то: исказима сведока АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ, ЈЈ, КК, ЛЛ, ЉЉ, ММ и налазом и мишљењем вештака економско-финансијске струке Јована Мијаковића.

Сходно наведеном, Врховни суд налази да је првостепени суд у доказном поступку извео доказе на којима се по одредбама Законика о кривичном поступку пресуда може заснивати, због чега су супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Раше Ђуровића, којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, оцењени као неосновани.

У преосталим наводима захтева бранилац окривљеног Раше Ђуровића, указује да је изрека првостепене пресуде неразумљива и противречна сама себи јер у изреци није утврђен тачан износ провизије које су припадници организоване криминалне групе задржавали за себе, већ је наведено да је реч о провизији „у износу не мањем од 6%“, што је за последицу имало утврђивање нетачног износа новца који је, након задржавања провизије, наводно враћан окривљеном Раши Ђуровићу на руке. Поред

тога, бранилац сматра да окривљени Раша Ђуровић није извршио кривично дело за које је оглашен кривим обзиром да у конкретном случају није утврђено да новац који је преносио потиче од криминалне делатности, већ је јасно да је реч о новцу који потиче из редовне, законите делатности његовог привредног друштва, па је стога мишљења да окривљени није ни прибавио било какву имовинску корист, због чега иста од њега није ни могла бити одузета побијаним пресудама.

Из изложених навода, по оцени Врховног суда, произилази да бранилац окривљеног Раше Ђуровића, иако у захтеву означава повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 3) ЗКП, које у смислу одредбе члана 485 став 4. ЗКП, представљају законом дозвољене разлоге због којих окривљени преко браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, а са којима евидентно доводи у везу и „погрешну примену одредби чланова 90, 91. и 245. став 2. КЗ“ које у захтеву нумерише, у суштини указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП и погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП. Међутим, како битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП и повреда закона из члана 440. ЗКП, не представљају разлоге због којих окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек, Врховни суд се није упуштао у њихово разматрање.

Из изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Раше Ђуровића, адвоката Ђорђа Стефановића, Врховни суд је на основу члана 491. став.1 ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Сања Живановић, с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић